

SETKÁNÍ S BLÍZKÝMI PO SMRTI

Budou existovat po smrti osobní lidské vztahy?

Máme oprávněnou naději, že se ve smrti znovu shledáme s našimi milovanými a budeme s nimi prožívat společenství. Uvěznění příslušníci odboje proti Třetí říši psali z vězení krátce před popravou svým ženám a dětem: „Znovu se setkáme.“ Natolik projevovali svou víru, že Bůh nedal jejich katům žádnou moc nad jejich láskou.

Láska je silnější než smrt. Smrt ji nemůže zničit. Ve smrti nevypadáme z milující Boží náruče ani z lásky svých bližních, smrtí se naše láska k druhému člověku naplňuje. Zároveň si ale musíme přiznat, že si nedokážeme zcela jasně představit, jaké to setkání u Boha bude. Jistě to nebude jako setkání třídy po třiceti letech, kde se jen pořád vypráví, co všechno se stalo. Bude to spíše setkání a sjednocení bez přílišných slov. Ale všechno to, po čem jsme v lásce toužili, dojde naplnění, jak to naznačuje svatý Pavel v prvním listu Korintňanům: „Co oko nevidělo, co ucho

neslyšelo, a nač člověk nikdy ani nepomyslel, to všechno Bůh připravil těm, kdo ho milují“ (1 Kor 2,9). I po smrti si uchováme osobní vztah k těm, které jsme milovali. Naše láska se totiž dokonává teprve v okamžiku smrti, tam už ji nezatemňujeme svými chybami a slabostmi. Jenže tato osobní láska už nebude žádným výlučným a vymezeným citem, nýbrž otevře se všem lidem.

Nedokážeme si beze zbytku představit, jak bude možné mít určitého člověka ve zvláštní oblibě a přitom nevylučovat druhé. Známe lidi, kteří trpí strachem, že se v nebi setkají s někým, kdo je hluboce zranil nebo s kým byli v neustálém konfliktu. Ale můžeme důvěřovat tomu, že tito lidé budou od základu proměněni, takže dojde k naprosto jinému setkání než na zemi. Láska k těm, kteří jsou nám tady na zemi nejbližší, se láskou k druhým nikterak neumenší, ale naopak znásobí.

NEMOC A MYŠLENKY NA SMRT

Bojím se své nemoci. Důvěřuji Bohu, ale v některých okamžicích udeří strach s mimořádnou silou. Vědomí nemoci se znovu důrazně přihlásí o slovo a objeví se i tělesné příznaky. Stejně trpím i strachem ze smrti. Nastanou okamžiky naprosté bezradnosti. Jak se k tomu postavit?

Nepropadejte zoufalství, když vás stále znovu přepadá strach. Především se nesmíte pokládat za outsidera a domnívat se, že vaše modlitba a důvěra v Boha nic nezmohla. Spíš zkuste hovořit s Bohem o svém strachu z nemoci: „Ano, je docela dobře možné, že onemocním, že dostanu rakovinu. Ale svěřuji se ti se svým zdravím i nemocí. Víím, že jsi se mnou ve dnech dobrých i zlých. A když budu nemocný, povedeš mě k tomu, co je v životě podstatné: Nejdůležitější není výkon a síla, nýbrž otevřenost tobě a tvému Duchu. Jde o to, abych dokázal ve své síle i slabosti vydávat svědectví tvé lásky.“

Strach z nemoci se často projevuje tím, že se objeví její příznaky. I o tom bychom si měli

s Bohem promluvit: „Může se stát, že jsou ty příznaky skutečně předzvěstí nemoci. Posiluj mě v mé nemoci a bojuj proti ní svým Duchem. Vlij do mne ochotu bezvýhradně ti sloužit a zcela se otevřít tvé vůli.“

Trpíte-li strachem ze smrti, můžete si říct: „Ano, zemřu. Ale zemřu do Boží milosrdné náruče. V tomto okamžiku, kdy se bojím smrti, žiji.“ Můžete se pokusit s plným vědomím prožívat přítomný okamžik a dělat přesně to, co je třeba. Můžete přemýšlet, jakou stopu ve světě právě zanecháváte svým životem. Myšlenka na smrt vám může pomoci žít naplno přítomný okamžik a právě teď být svědkem Boží lásky.